

Justitsministeriet. København, den 28. Februar 1934.

Journ. Nr. D. f. F. 145/1934.

I. Ifølge *Borgerlig Straffelov af 15. April 1930 § 62* kan Indsættelse i *Arbejdshus* under visse nærmere Omstændigheder i Stedet for Fængselsstraf idømmes Personer, der tidligere har været straffet for Berigelsesforbrydelser, Løsgængereri, Betleri eller Forbrydelse mod Kønssædeligheden, og som paa ny gør sig skyldige i samme Forbrydelse.

Desuden kan i Henhold til § 37, 1ste Stykke, Fanger, som er svækkede af Drikfældighed, midlertidig eller for Resten af Straffetiden af Fængselsnævnet overflyttes til Arbejdshus, naar det paa Grund af deres Tilstand maa antages, at Straffen ikke vil have den tilsigtede Virkning paa dem.

Loven har ved Indførelse af Arbejdshus særlig haft saadanne Personer for Øje, hvis Forbrydelser enten er Udslag af Hang til Lediggang og uordnet Levevis eller kendetegner de paagældende som erhvervs- eller vanemæssige Forbrydere, uden at dog Hensynet til Samfundets Sikkerhed kræver Anvendelse af den strengere Foranstaltning, Sikkerhedsforvaring. Indsættelse i Arbejdshus kan tillige idømmes den, der har begaaet en Forbrydelse under Paavirkning af spirituøse Drikke, og som maa antages at være forfalden til Drukkenskab.

I Motiverne til det i 1924 forelagte første Regeringsforslag til Almindelig borgerlig Straffelov fremhæves, at Anvendelsen af almindelige Straffe erfaringsmæssigt over for visse Grupper af Forbrydere ikke vil føre til noget tilfredsstillende Resultat. En af disse Grupper „omfatter de karaktersvage, ofte psykisk defekte Personer, der — uden at være egentlig farlige for Samfundet — af Hang til Lediggang og uordentlig Levevis, idelig begaar Forbrydelser, navnlig mindre Berigelsesforbrydelser, eller driver Betleri som Erhverv. Til en vis Grad i Klasse med disse kan stilles uheldbrekelige Vanedrankere, der begaar Forbrydelser under Paavirkning af stærke Drikke, og visse Sædelighedsforbrydere, navnlig de, der gør sig skyldige i utugtige Blottelser af sig selv (Ekshibitionisterne), og andre, hvis Forbrydelser ikke gaar ud over de blotte Blufærdighedskrænkelser, samt den mere uskadelige Del af de saakaldte Alfonsere. Over for disse i det hele mere besværlige end farlige Forbrydere vil paa den ene Side Anvendelse af mere eller mindre kortvarige Frihedsstraffe i Almindelighed være uden blivende Betydning, og paa den anden Side vil Anvendelsen af langvarige og strenge Fængselsstraffe ofte ikke staa i rimeligt Forhold til den begaaede Forbrydelse. Det rationelle vil her i mange Tilfælde være at bringe saadanne Personer i en særlig for dem indrettet Arbejdsanstalt, hvor de saa vidt muligt gennem et længere Ophold kan vænnes til regelmæssigt Arbejde — hvorved ogsaa deres fremtidige Erhverv kan haves for Øje — og til i det hele at føre en ordentlig Levevis, saaledes at de efter Løsladelsen kan blive i Stand til selv at sørge for deres Underhold.“

Arbejdshus udstaaes ifølge *Borgerlig Straffelovs § 64* i en dertil bestemt Anstalt eller Anstaltsafdeling, der tilhører Staten eller dog staa under dennes Styre. Varigheden af den dømtes Ophold i Arbejdshuset fastsættes ikke ved Dommen, der kun lyder paa Hensættelse i Arbejdshus. Men ved Straffelovens § 63 bestemmes, at ingen til Arbejdshus dømt Person kan løslades, før 1 Aar er forløbet efter Indsættelsen, eller holdes tilbage i Arbejdshuset ud over 5 Aar. Beslutning om Løsladelse — saavel som eventuel Genindsættelse, saafremt Løsladelsen er sket paa Prøve — træffes af Fængselsnævnet. Finder Anstaltens Styrelse, at en Fange allerede efter 1 Aars Forløb bør løslades, træffer Fængselsnævnet Afgørelse herom. Naar 2 Aar — eller ved gentagen Indsættelse 3 Aar — er forløbet, skal Spørgsmaalet om Fangens eventuelle Løsladelse forelægges Fængselsnævnet til Afgørelse. Beslutter Fængselsnævnet, at den dømte bør forblive i Arbejdshuset, skal Spørgsmaalet genoptages og ny Afgørelse træffes, hver Gang der yderligere er forløbet 1 Aar fra Indsættelsen, indtil 5-Aarsfristen er udløbet. Herudover kan Spørgsmaalet om Løsladelse ikke forelægges Fængselsnævnet.

Med Hensyn til Behandlingen i Arbejdshus — der ikke er at betragte som Straf, men Forvaring — fastsætter Straffelovens § 64, at de i Arbejdshus indsatte er undergivet Arbejdspligt, samt at Behandlingen ikke bør „være haardere, end Hensynet til Disciplinen og Arbejdspligtens Opfyldelse kræver“. Arbejdshusets Styrelse kan